

Het Zoutekerkje **Carine Bolle – Knokke-Heist**

Het wondermooie kerkje in de Sparrendreef 91, in romaanse stijl, met witgekalkte buitenmuren en daarboven de daken uit kleine, vuurrode pannen, blijft bewondering opwekken van duizenden badgasten. Velen vragen zich af hoe en wanneer dit kerkje tot stand kwam.

De familie Lippens wilde al in 1913 een kerkje bouwen in het Zoute en er werd contact gezocht met pastoor Loosveldt van de parochie Knokke. De inwoners van de nieuwe villawijk vonden de afstand tot de parochiekerk te ver.

Een drietal locaties kwamen in aanmerking voor de inplanting van het Zoutekerkje. Monseigneur Waffelaert kwam zelf ter plaatse om de definitieve keuze te maken. Hij stelde voorwaarden om te vermijden dat een andere religieuze orde missen zou celebreren zonder inspraak en goedkeuring van het bisdom. Aan de Compagnie Het Zoute werd gevraagd om ook bij te dragen tot de realisatie van de nieuwe kerk. De beheerders van de Compagnie zochten daarom bouwmeester Viérin op. Na gunstig advies van zowel bisdom als ministerie, verzette de gemeenteraad van Knokke zich en mede door het uitbreken van WO 1 werden de plannen in de diepvries gestopt.

In 1922 zochten Raymond en Maurice Lippens opnieuw contact op met architect Viérin. Naast tal van andere opdrachten in Knokke, was het Paterskerkje één van de belangrijkste werken voor Viérin. Hij koos voor de neo-romaanse stijl en liet zich inspireren door het oude torentje met steunberen van de Heilige Margaretakerk. Aannemer Daveloose uit Heist voerde de bouwwerken uit en de heer Pyckavet, ook uit Heist, stond in voor de kapconstructie. Het grondplan van het éénbeukig kerkje, met transept en halfrond koor, had de vorm van een Latijns kruis. Viérin samen met beeldhouwer-tekenaar Jules Fonteyne ontwierpen de glasramen met wapenschilden.

Begin 1924 werd de Association pour le service et l'entretien du culte catholique au Zoute gesticht bij notariële akte. Het bestuur bestond uit leken o.a. Maurice en Raymond Lippens, Alexandre de Hemtinne, Stanislas Piers de Raveschoot en Emile De Clercq (hoteluitbater Memlinc). Ze wilden zonder tussenkomst van het bisdom de plannen verwezenlijken. Senator Maurice Lippens vroeg in 1925 aan de Orde der Dominikanen om er de erediensten te willen opdragen. Hij zocht steun bij zijn collega-senator Pater Rutten, een briljante intellectueel en lector in de theologie. Rutten zorgde voor een akkoord met de plaatselijke clerus en de bisschop.

In 1925 zegende pastoor Bonte het kerkje in. Georges Rutten, stichter van het ACW, was van 1939 tot 1945 Overste van het Zoute. De bijbehorende pastorie van de paters Dominikanen werd in 1926 in Vila stijl opgetrokken.

Het kerkje beschikte maar over 360 stoelen en dit was al vanaf het begin veel te weinig, vooral tijdens de zomer. In 1929 bouwde aannemer Frans De Cuypere het kloosterpand.

Meer en meer kloosterlingen vonden de weg naar het Zoute. Graaf Leon Lippens drong aan op de komst van oud-missionarissen.

In 1948 kreeg het kloosterpand een kruisweg. Elke statie bestond uit een beeldhouwwerk van Emile Raes. De veelzijdige kunstenaar koos voor het donkere Congolese wengéhout. Inspiratie en geloof werden verenigd in 14 sculpturen. Daarin

worden enkel gezichten en handen weergegeven als subtiele vertalers van het lijden en strijden van Jezus. Het zijn stuk voor stuk unieke en ongeëvenaarde kunstwerken.

Het stemmige kerkje is tot op heden een rustplaats in het hartje van het Zoute. In de zomermaanden wordt de eredienst in open lucht gehouden en bijgewoond door vele gelovigen, zowel inwoners van Knokke als toeristen.

